CONJUNCTIVUL ÎN LIMBA ROMÂNĂ ŞI ECHIVALENŢE ALE ACESTUIA ÎN LIMBA CROATĂ

SUBJUNCTIVE IN ROMANIAN AND ITS EQUIVALENTS IN CROATIAN

(Abstract)

Considering that the Croatian language does not possess the subjunctive mood, our paper intends to analyse the ways how this mood is expressed in Croatian, starting from the values and the use of subjunctive in main and subordinate clauses.

Given that the subjunctive mood is a mood of subordination to another verb, in the case when the regent verb and the subordinated verb have the same subject, the Romanian language prefers the use of subjunctive, as it is the case in some Balkan languages. In such a situation, however, the Croatian language uses the infinitive, similar to other European languages like French, Italian and English.

Regarding the relation indicative - subjunctive in Romanian, there are cases when after certain verbs we can have forms of subjunctive (when the expressed situation is perceived as a possibility), but we can have also forms of indicative (when the expressed situation is perceived as real). In the Croatian language, these verbs are generally followed by the structure conjunction *da* + a time of the indicative. Considering that the conjunction *da* in Croatian is equivalent to both Romanian conjunctions *că* and *să*, we will observe the ways in which the Croatian language expresses various values of the subjunctive.

Keywords: Romanian, Croatian, subjunctive, infinitive, mood.

Având în vedere principalele caracteristici ale conjunctivului, acest mod este considerat a fi prin excelenţă un mod al subordonării faţă de un alt verb (GBLR: 235). Conjunctivul prezintă valori asemănătoare cu alte moduri, precum condiţionalul, prezumtivul şi imperativul şi se opune indicativului ca termen al opoziţiei *posibil ~ real* (*existent/efectuat*). Aceasta se datorează atât semnificaţiilor modale intrinsece ale conjunctivului, cât şi capacităţii lui de a

BDD-V4282 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 14:57:53 UTC)

substitui forme verbale care exprimă modalitatea în sfera *posibilităţii* (GALR, I: 387).

Conjunctivul apare, de asemenea, în propoziţii independente şi în principale regente, unde valorile sale modale sunt mai evidente. În ceea ce priveşte propoziţiile subordonate, conjunctivul poate avea valori modale, dar şi amodale, în această din urmă situaţie forma de conjunctiv fiind impusă de regimul regentului (GALR, I: 387). Vorbind despre valorile modale ale conjunctivului, Borchin delimitează două tipuri de conjunctiv, respectiv conjunctiv 1 „slab" din punct de vedere semantic, subordonat sintactic, cu un grad scăzut de participare la modalizare, şi conjunctiv 2 „tare" din punct de vedere semantic, non-subordonat sintactic, care indică în mare măsură sensul modal al enunţului (Borchin 2007: 89–90).

Având în vedere faptul că este o limbă slavă, limba croată nu cunoaşte conjunctivul. Scopul analizei noastre este acela de a prezenta câteva dintre modalităţile în care acest mod este redat în croată.

Majoritatea exemplelor citate sunt excerptate din traduceri din proza românească apărute în ultimii ani în limba croată, dar au fost utilizate şi exemple întâlnite în lucrările consultate pentru elaborarea acestei lucrări. În cazul în care nu este menţionată sursa, exemplele sau traducerile acestora ne aparţin.

Vom prezenta în continuare principalele echivalente ale conjunctivului românesc în croată.

1. Infinitiv

1.1. Atunci când este subordonat faţă de un alt verb, conjunctivul poate avea ca echivalent infinitivul. Trebuie însă să facem aici distincţie între situaţiile în care verbul regent şi cel subordonat au acelaşi subiect şi cele în care verbele au subiecte diferite. În primul caz, limba română preferă utilizarea conjunctivului, însă în această situaţie limba croată recurge la infinitiv. Vom avea aşadar:

– **infinitiv**, când verbul regent şi verbul subordonat au acelaşi subiect:

Nici măcar când, mergând pe la cenacluri, căpătasem o mică notorietate literară, nu reuşisem ***să atrag atenţia*** *vreuneia dintre colege* (Cărtărescu 2004: 37);

Čak ni kad sam, sudjelovanjem na kružocima, zadobio neznatan književni renome, nisam uspijevao ***privući pažnju*** *niti jedne kolegice* (Cărtărescu 2010: 72);

– **construcţia *da* + prezent** în situaţiile în care verbele au subiecte diferite:

„*Mircea, aş vrea* ***să*** *mă* ***ajuţi*** *într-o chestiune*" (Cărtărescu 2004: 42);

„*Mircea, htjela bih* ***da*** *mi* ***pomogneš*** *oko jedne stvari*" (Cărtărescu 2010: 76).

BDD-V4282 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 14:57:53 UTC)

Aici limba croată se deosebeşte de limba sârbă, căreia nu îi este specifică utilizarea infinitivului în cazul identităţii subiectului, ci a construcţiei *da* + prezent în ambele situaţii.

1.2. Prezentăm în continuare alte situaţii în care conjunctivul românesc are, de asemenea, ca echivalent infinitivul în croată.

– după verbe aspectuale:

(...) *deodată începea **să tremure** din întreg trupul şi să bolborosească vorbe din care nu înţelegeam mare brânză* (Lăzărescu 2014: 52);

(...) *odjednom bi počeo **drhtati** cijelim tijelom i mrmljati riječi od kojih nisam bog zna što razumio* (Lăzărescu 2012: 52).

– după adverbe din construcţii impersonale:

*Nu-i uşor **să te naşti*** (Lăzărescu 2014: 10);

*Nije se lako **roditi*** (Lăzărescu 2012: 9).

– după un adjectiv, în completive indirecte:

*Era atât de dornic **să vadă** ţinutul spre care mergi cu trenul, încât s-a hotărât pe loc să plece* (Lăzărescu 2014: 78);

*Bio je toliko željan **vidjeti** kraj prema kojem ideš vlakom da je odlučio smjesta poći* (Lăzărescu 2012: 76).

– în completive directe, cu regentul *a avea* **la forma negativă:**

*Dar n-am avut cu cine **să vorbesc**, Mircea, cu cine **să mă sfătuiesc*** (Cărtărescu 2004: 44);

*Ali nisam imala s kime **razgovarati**, Mircea, s kime **se posavjetovati*** (Cărtărescu 2010: 77);

*Aşa de multe, că nu mai aveai cui **să** le **vinzi** într-un singur sat* (Lăzărescu 2014: 85);

*Tako mnogo da ih više ne bi imao kome **prodati** u jednom jedinom selu* (Lăzărescu 2012: 82).

– în propoziţii subiective:

***Să râzi** în Infern e, poate, cea mai mare blasfemie pentru Satana* (Lăzărescu 2014: 69);

***Smijati se** u paklu, to je možda najveće svetogrđe za Sotonu* (Lăzărescu 2012: 67).

În toate exemplele citate la 1.2. există în română posibilitatea de înlocuire a conjunctivului cu infinitivul, dat fiind faptul că cele două moduri se află într-o relaţie de sinonimie. Ca şi infinitivul, conjunctivul acceptă regenţi verbali, adjectivali sau adverbiali (*Începea **a tremura**...* / *Era atât de dornic de **a vedea** ţinutul...* / *Nu-i uşor **a te naşte***.); poate înlocui infinitivul după verbul *a avea* asociat cu un relativ (*...n-am avut cu cine **vorbi**...*) sau în cazul în care are poziţia de subiect: ***A râde** în Infern e, poate, cea mai mare blasfemie pentru Satana.*

Sinonimia dintre infinitiv şi conjunctiv prezintă diferenţe în funcţie de repartiţia teritorială, de registrul stilistic şi de aspectul vorbit sau scris al românei. Astfel, infinitivul este mai frecvent utilizat în limbajul scris, în stilul

BDD-V4282 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 14:57:53 UTC)

cultivat, în timp ce în limbajul vorbit este preferat conjunctivul (GALR, I: 393).

Diaconescu (1977: 44–45) arată că infinitivul şi-a restrâns sfera de circulaţie în protoromana orientală, fenomen determinat de trei factori: a) prin extinderea completivelor introduse prin conjuncţia *că* < lat. *quod*, infinitivul a fost înlocuit de indicativ după verbele *dicendi* şi *sentiendi*: *video* ***cum venire*** > *îl văd* ***că vine***; b) după verbe *sentiendi – a auzi*, *a vedea*, *a simţi* infinitivul a fost înlocuit de gerunziu: *îl văd* ***venind***; c) după verbele care exprimă un act de voinţă, posibilitatea sau necesitatea, locul infinitivului a fost luat de completivele introduse prin conjuncţia *să + subjonctivul*: *voleo* ***cantare*** > *vreau* ***(a) cântare*** > *vreau* ***a cânta*** > *vreau* ***să cânt***.

Vorbind despre înlocuirea infinitivului prin conjunctiv în limba română veche şi încercând să stabilească vechimea şi cauzele fenomenului, Frâncu (2000: 153) consideră că acest fenomen „este o inovaţie independentă, datorită unor cauze interne, care prezintă concordanţe, dar şi discordanţe cu acelaşi fenomen din limbile balcanice”.

2. Conjuncţia DA + un timp al indicativului

Putem menţiona această construcţie ca echivalent al conjunctivului în următoarele propoziţii subordonate:

– circumstanţială de scop

Antonie plecă direct la capătul holului ca ***să fumeze*** *o ţigară* (Lăzărescu 2014: 22);

Antonie pođe ravno do kraja hodnika ***da popuši*** *cigaretu* (Lăzărescu 2012: 22).

În limba croată, în propoziţiile circumstanţiale de scop se poate regăsi doar prezentul sau condiţionalul, datorită faptului că scopul este prin natura sa ipotetic şi de aceea se regăsesc forme verbale prin care se exprimă în general incertitudinea, presupunerea, aşa cum sunt prezentul verbelor perfective şi condiţionalul. Când avem prezent în subordonată, el se poate înlocui cu infinitivul, dar doar atunci când regenta şi subordonata au acelaşi subiect: *Otišli su u šumu da* ***naberu*** *gljiva. // Otišli su u šumu* ***nabrati*** *gljiva*. ‘Au plecat în pădure *să culeagă* ciuperci.’. Această înlocuire nu este însă obişnuită, fiind marcată stilistic (Silić, Pranjković 2007: 346).

– circumstanţială concesivă

Chiar ***să nu****-l* ***găseşti*** *pe preşedinte, sunt atâtea lucruri de aruncat în aer în ţara asta...* (Lăzărescu 2014: 43);

Čak i ***da ne nađeš*** *predsjednika, ima u ovoj zemlji toliko stvari za dizanje u zrak...* (Lăzărescu 2012: 43).

Frâncu menţionează faptul că subordonata concesivă construită cu un conjunctiv a apărut în limba română la o dată destul de târzie (sfârşitul secolului al XVIII-lea), fiind concurată de condiţional-optativ (Frâncu 2000: 212).

BDD-V4282 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 14:57:53 UTC)

– circumstanţială opoziţională

*Dar în loc **să**-mi **spună** imediat ce-avea de zis, a lăsat ţigara în echilibru pe pervaz* (...) (Cărtărescu 2004: 42);

*Međutim umjesto **da** mi odmah **veli** što je imala reći, odložila je cigaretu na prozorsku dasku* (...) (Cărtărescu 2010: 76).

Propoziţia subordonată din croată este introdusă prin locuţiunea conjuncţională *umjesto da* 'în loc să', urmată de un verb la prezent.

3. Condiţional

Modul condiţional în croată este echivalentului conjunctivului românesc în următoarele situaţii:

– în **subordonată atributivă:**

*Apela la vechea noastră prietenie ca să-i caut o slujbă, un locuşor unde **să fie uitată*** (Cărtărescu 2004: 47);

*Pozivala se na naše staro prijateljstvo i tražila da joj pronađem posao, neko beznačajno mjesto na kojemu **bi bila zaboravljena*** (Cărtărescu 2010: 80);

*I-aş putea aranja o grădină în care **să aibă** de toate* (Lăzărescu 2014: 56);

*Mogao bih mu stvoriti vrt u kojem **bi imao** svega* (Lăzărescu 2012: 56).

Subordonata atributivă relativă din română are în regentă un antecedent substantiv cu articol nehotărât. Atunci când antecedentul relativei are o existenţă virtuală, predicatul relativei este la conjunctiv (GALR, II: 222). În această situaţie, echivalentul conjunctivului în croată este modul condiţional.

– în **circumstanţială de scop:**

*Trebuie să-ţi povestesc chestia cu mânzul, ca **să** mă **înţelegi*** (Lăzărescu 2014: 9);

*Moram ti ispričati tu stvar sa ždrjebetom da **bi** me **razumio*** (Lăzărescu 2012: 9).

Aşa cum am menţionat anterior, în croată predicatul propoziţiei circumstanţiale de scop poate fi doar la prezent sau la condiţional. Folosirea condiţionalului accentuează posibilitatea, dorinţa, în timp ce prezentul subliniază intenţia, scopul (Raguž 2010: 416).

4. Imperativ sau alte construcţii

Ca echivalente ale conjunctivului cu valoare de imperativ din limba română putem avea în croată:

– forme de imperativ

*Mie **să**-mi **aduci** ştiri, bă! Lucruri care vând ziarul, nu poezie!* (Lăzărescu 2014: 11);

*Ma **donesi** mi vijesti, čovječe! Stvari koje prodaju novine, ne poeziju!* (Lăzărescu 2012: 10).

Ca hortativ, conjunctivul realizează semnificaţia modală de „obligatoriu/ interzis" şi astfel permite folosirea sa în locul imperativului (GALR, I: 391), ca

BDD-V4282 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 14:57:53 UTC)

în exemplul de mai sus, unde echivalentul în croată este o formă de imperativ. Formele de conjunctiv atenuează semnificaţia „este obligatoriu” atunci când sunt utilizate cu valoarea imperativului, în special atunci când se formulează îndemnuri sau rugăminţi (GALR, I: 383). Acest lucru nu se întâmplă însă când conjunctivul hortativ exprimă o poruncă sau când are semnificaţia modală de „interzis”.

– construcţia *da* + perfect compus

*Niciodată **să nu** te mai **aud** spunând asta!* (Lăzărescu 2014: 54);

***Da** te više nikad **nisam čuo** da tako govoriš!* (Lăzărescu 2012: 53).

Folosit, de asemenea, în locul imperativului, conjunctivul la forma negativă exprimă o interdicţie categorică de efectuare a unei anumite acţiuni. În limba croată, interdicţia categorică este exprimată prin construcţia *da* + perfectul compus.

– construcţia *neka* + prezent

*Zic că nu-i lasă la dosare? **Să vină** la mine, că le dau bucuroasă pe toate* (Lăzărescu 2014: 89);

*Kažu da ih ne puštaju do dosjea? **Nek dođu** k meni, rado ću im ih sve dati* (Lăzărescu 2012: 86).

La fel ca în română, nici în croată nu există forme de imperativ la persoana a III-a singular sau plural, prin care se exprimă un îndemn sau o poruncă adresate unei persoane care nu participă la discuţie. În aceste cazuri se utilizează în croată construcţia analitică formată din particula *neka* şi formele de persoana a III-a ale prezentului.

5. Participiu prezent şi participiu trecut

Conjunctivul este predicat în **propoziţii circumstanţiale de mod**:

*– Da?! o făcu Antonie pe miratul, fără **să priceapă** nimic* (Lăzărescu 2014: 28);

*– Da?! – Antonie se napravi začuđenim, **ne shvaćajući** ništa* (Lăzărescu 2012: 28);

*Atunci i-am dat mâna la o parte şi i-am spus, ca un automat, fără **să simt** nimic din „dramatismul” momentului, că e o idioată* [...] (Cărtărescu 2004: 44);

*Tada sam odmaknuo njezinu ruku i rekao joj, poput automata, uopće **ne osjetivši** „dramatičnost” trenutka, da je glupača* [...] (Cărtărescu 2010: 77).

În croată avem ca echivalent un participiu prezent în primul exemplu şi un participiu trecut în al doilea. Participiul prezent se formează doar de la verbe imperfective, principala semnificaţie fiind aceea a unei acţiuni simultane cu altă acţiune, în timp ce participiul trecut se formează în general de la verbe perfective şi exprimă o acţiune anterioară unei alte acţiuni. Ambele participii pot avea semnificaţia unui complement de mod (Raguž 2010: 230; Silić, Pranjković 2007: 198).

BDD-V4282 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 14:57:53 UTC)

6. Alte echivalenţe

În afară de formele verbale găsite ca echivalent pentru conjunctivul românesc, am întâlnit în operele analizate şi alte situaţii particulare de redare a conjunctivului.

– s**ubstantiv**

Al treilea articol concluziona că, dat fiind rolul câinilor ciobăneşti, acela de a păzi oile atât de factori externi, cât şi de elemente interne care tind ***să se depărteze*** *de turmă, era clar că animalele nu pot fi ţinute în lesă* (Teodorovici 2004: 219).

U trećem se članku donio zaključak da je, s obzirom na ulogu pasa ovčara, a ta je da čuvaju ovce kako od vanjskih čimbenika tako i od unutarnjih elemenata koji su skloni ***udaljavanju*** *od stada, jasno da te životinje ne mogu biti držane na uzici* (Teodorovici 2010: 133).

Explicaţia pentru utilizarea, în acest caz, a unui substantiv ca echivalent al conjunctivului constă în faptul că verbul *a tinde* a fost tradus prin expresia croată *biti sklon* 'a fi înclinat către, spre', după care urmează un substantiv în cazul dativ, respectiv substantivul verbal *udaljavanje* < *udaljavati (se)* 'a (se) îndepărta'.

– echivalent absent

Apropo, ne-am luat cu vorba şi eu trebuie ***să plec*** *la vânătoare* (Lăzărescu 2014: 62);

Kad smo kog toga, zapričali smo se, a ja moram u lov (Lăzărescu 2012: 61).

Absenţa unui echivalent al conjunctivului în croată se explică prin faptul că atunci când după verbele modale *morati* 'a trebui' (cu sensul de obligaţie) şi *trebati* 'a trebui' (cu sensul de necesitate) ar trebui să urmeze un verb de mişcare (respectiv, aici, verbul *ići* 'a pleca, a se duce') însoţit de un complement circumstanţial de loc, verbul de mişcare se omite, situaţie care nu este posibilă în limba română.

7. Selecţia conjunctiv/indicativ

Conjunctivul poate fi subordonat unui verb, adjectiv sau adverb care poate selecţiona atât forme de conjunctiv, cât şi forme de indicativ.

În cazul verbelor după care urmează indicativul atunci când sunt la forma afirmativă şi conjunctivul atunci când au forma negativă, ca de ex. *Îşi aminteşte că* ***a cerut***. / *Nu-şi aminteşte* ***să fi cerut***. (GALR, I: 390), în croată apare indicativul (perfect compus) la forma afirmativă şi condiţionalul la forma negativă: *Sjeća se da* ***je tražio***. / *Ne sjeća se da* ***bi tražio***.

De asemenea, unele verbe cer indicativul atunci când sunt la prezent, situaţie în care în croată regăsim, de asemenea, indicativul (*Mă miră că* ***a venit***. (GALR, I: 390) / *Čudi me da* ***je došao***.), dar cer conjunctivul atunci când sunt la condiţional: *La cum îmi dau seama c-au să iasă, nu m-aş mira* ***să vină*** *o zi în care vor dori să zidească o cetate şi un turn al cărui vârf să atingă*

BDD-V4282 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 14:57:53 UTC)

cerul (Lăzărescu 2014: 57) / *Koliko vidim kakvi će ispasti, ne bih se začudio* ***da dođe*** *dan kad će poželjeti sazidati grad i kulu čiji bi vrh dosegao nebesa* (Lăzărescu 2012: 57). În această situaţie, în croată regăsim însă ca echivalent tot indicativul.

Menţionăm aici o posibilitate a limbii croate de a reda opoziţia *posibil ~ real* cu ajutorul aspectului verbal. Discutând despre aspectul verbal în franceză şi în croată, Bikić-Carić analizează câteva exemple în cele două limbi, exemple care considerăm că se pot aplica şi la limba română. Astfel, prin folosirea unui verb perfectiv în subordonată se redă o acţiune percepută de locutor ca o condiţie, un scop, o supoziţie, în timp ce prin folosirea unui verb imperfectiv se exprimă o realitate: *Razdijelio je kolač tako da svi* ***budu*** *zadovoljni.* 'A împărţit prăjitura astfel încât toţi *să fie* mulţumiţi.' / *Razdijelio je kolač tako da* ***su*** *svi zadovoljni.* 'A împărţit prăjitura astfel încât toţi *sunt* mulţumiţi.' (Bikić-Carić 2004: 171). În primul exemplu avem prezentul perfectiv al verbului *biti* 'a fi', căruia îi corespunde conjunctivul în română, în timp ce prezentului imperfectiv al aceluiaşi verb din al doilea exemplu îi corespunde în română indicativul.

8. Concluzii

În urma analizei noastre putem observa că modul conjunctiv are ca echivalent în croată moduri ale căror valori sunt exprimate de conjunctivul românesc, aşa cum sunt imperativul sau condiţionalul. Se remarcă, de asemenea, posibilitatea de înlocuire a conjunctivului cu infinitivul în română în situaţii în care în croată avem ca echivalent un infinitiv, înlocuire care este însă marcată stilistic, fiind mai frecventă în stilul cultivat. În croată pot fi întâlnite şi unele situaţii particulare de redare a conjunctivului, aşa cum sunt participiul prezent sau trecut, un substantiv sau aspectul verbal.

SURSE

Cărtărescu 2004: Cărtărescu, Mircea, *Nabokov la Braşov*, în volumul *De ce iubim femeile*, Bucureşti, Humanitas, p. 35–49.

Cărtărescu 2010: Cărtărescu, Mircea, *Nabokov u Brašovu*, traducere de Marina Gessner, în volumul *Nabokov u Brašovu. Antologija rumunjske postrevolucionarne kratke priče (1989–2009)*, traducere de Marina Gessner, Luca-Ioan Frana, Ivana Olujić, Zagreb, Meandarmedia, p. 70–82.

Lăzărescu 2012: Lăzărescu, Florin, *Naš posebni izvjestitelj*, traducere de Luca-Ioan Frana şi Ivana Olujić, Zagreb, V.B.Z.

Lăzărescu 2014: Lăzărescu, Florin, *Trimisul nostru special*, ed. a 2-a, Iaşi, Polirom.

Teodorovici 2004: Teodorovici, Lucian Dan, *Câine vs. senator*, în volumul *Atunci i-am ars două palme*, Iaşi, Polirom, p. 216–220.

BDD-V4282 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 14:57:53 UTC)

Teodorovici 2010: Teodorovici, Lucian Dan, *Pas vs. senator*, traducere de Marina Gessner, în volumul *Nabokov u Brašovu. Antologija rumunjske postrevolucionarne kratke priče (1989-2009)*, traducere de Marina Gessner, Luca-Ioan Frana, Ivana Olujić, Zagreb, Meandarmedia, p. 131–135.

BIBLIOGRAFIE

Bikić-Carić, Gorana, 2004, «L'aspect verbal en français et en croate», în *Studia Romanica Posnaniensia*, vol. 31, Poznań, p. 167–174.

Borchin, Mirela-Ioana, 2007, „Valorile modale ale conjunctivului", *Analele Universităţii de Vest din Timişoara*, XLV, p. 73–92.

Diaconescu, Ion, 1977, *Infinitivul în limba română*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică.

Frâncu, Constantin, 2000, *Conjunctivul românesc şi raporturile lui cu alte moduri*, Iaşi, Casa Editorială Demiurg.

Raguž, Dragutin, 2010, *Gramatika hrvatskoga jezika*, Zagreb, Vlastito izdanje.

Silić, Josip, Pranjković, Ivo, 2007, *Gramatika hrvatskoga jezika za gimnazije i visoka učilišta*, ediţia a doua, Zagreb, Školska knjiga.

SIGLE

GALR, I: Guţu-Romalo, Valeria (coord.), 2008, *Gramatica limbii române*, vol. I. *Cuvântul*, Bucureşti, Editura Academiei Române.

GALR, II: Guţu-Romalo, Valeria (coord.), 2008, *Gramatica limbii române*, vol. II *Enunţul,* Bucureşti, Editura Academiei Române.

GBLR: Pană Dindelegan, Gabriela (coord.), 2010, *Gramatica de bază a limbii române*, Bucureşti, Univers Enciclopedic Gold.

Clara CĂPĂŢÎNĂ
Universitatea din Bucureşti
Universitatea din Zagreb

BDD-V4282 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 14:57:53 UTC)